

колко души да стоятъ будни. Питаме за такива. И чувахме да се обаждатъ мнозина, почти всички отъ тия неподвижни и нѣми редици. Тѣ не спѣли, всички сж будни, но не смѣли да се мръднатъ, защото инѣкъ ще имъ се измокри мѣстото — тая чудна изобретателностъ на нашия войникъ, която никога не го напуща!

Най-после малко-по-малко почнахме да виждаме по-далечъ. Непрогледниятъ мракъ се топѣше въ мъгляви и бледни дрезгавини. Открояваха се силуети на дървета и ние слабо вече съзирахме лицата си. Съмваше се. Най-после! Никакъвъ неприятелъ не се виждаше. Все пакъ подъ поройния дъждъ ми нахмехме въ боенъ редъ. Изъ лепкавата калъ въ угаритѣ тежко пълзѣха орждията, които излизаха на позиция, очертаваха се дългитѣ линии на веригитѣ. Следъ малко всичко се прекрати. Неприятелътъ много по-рано отстѣпилъ къмъ Орта-къой и Провадия по посока къмъ Одринъ.

Измокрени и замръзнали отъ студъ, прибрахме се на почивка въ Ташла-Муселимъ. И това село бѣше българско. Добритѣ, бедни хора не знаеха какъ да ни услужатъ. И — малко брашно остана въ хамбаритѣ и твърде малко вино въ бѣчвитѣ. Около голѣми огньове въ двороветѣ и подъ стрѣхитѣ войниците се сушаха и грѣеха. Небето се бѣше сключило,